

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 54/25

Luxemburg, 29 aprilie 2025

Hotărârea Curții în cauza C-453/23 | Prezydent Miasta Mielca

Ajutoare de stat: Curtea precizează împrejurările în care scutirile fiscale pot fi interzise de dreptul Uniunii

În Polonia, unei întreprinderi i s-a refuzat scutirea de impozit pe bunuri imobile prevăzută în cazul în care terenul este dotat cu o infrastructură feroviară pusă la dispoziția operatorilor de transport feroviar pentru motivul că acordarea sa ar încălca dreptul Uniunii în materia ajutoarelor de stat. Curtea Administrativă Supremă din Polonia a solicitat Curții de Justiție să se pronunțe cu privire la acest aspect. Curtea consideră că, în principiu, o scutire generală și abstractă precum cea prevăzută de legea poloneză nu constituie ajutor de stat, întrucât nu conferă un avantaj selectiv. Această scutire nu pare să fie legată de caracteristicile specifice ale întreprinderilor beneficiare sau ale activităților acestora și nu pare să facă parte dintr-un sistem vădit discriminatoriu. Pe baza unui criteriu neutru, directiva se aplică mai multor actori, inclusiv unor întreprinderi de dimensiuni și din sectoare diferite, precum și unor entități fără caracter economic. În plus, aceasta urmărește un obiectiv dublu: bugetar și de mediu. Revine însă instanței naționale sarcina de a aprecia dacă schema de scutire în cauză constituie sau nu un ajutor de stat.

O întreprindere poloneză care deține pe terenurile sale o linie feroviară secundară privată a decis să o pună la dispoziția unui operator de transport feroviar pentru a beneficia de o scutire de impozit pe bunuri imobile. În acest scop, ea a solicitat autorității competente o soluție fiscală anticipată care să confirme dreptul său la această scutire.

Deși întreprinderea îndeplinea toate condițiile prevăzute de dreptul polonez, scutirea i-a fost refuzată pentru motivul că, potrivit dreptului Uniunii, aceasta ar fi constituit un ajutor de stat ilegal, întrucât nu a fost notificată în prealabil Comisiei.

Întreprinderea contestă acest refuz în fața instanțelor poloneze. Nefiind sigură dacă această scutire de impozit pe bunuri imobile poate fi calificată drept ajutor de stat în temeiul dreptului Uniunii¹, Curtea Administrativă Supremă din Polonia s-a adresat Curții de Justiție. Aceasta dorește să afle dacă scutirea menționată conferă un avantaj selectiv beneficiarilor săi și denaturează sau amenință să denatureze concurența.

Potrivit Curții, **scutirea de impozitul pe bunuri imobile în cauză nu pare să confere un avantaj selectiv și, prin urmare, nu pare să constituie un ajutor de stat. Cu toate acestea, este de competența instanței naționale să se pronunțe în mod definitiv în această privință.**

În analiza sa, Curtea pornește de la ipoteza că regimul juridic al impozitului pe bunuri imobile, astfel cum este prevăzut de legea poloneză, reprezintă regimul fiscal „normal” în raport cu care se apreciază eventuala selectivitate a scutirii. Acest regim se aplică tuturor proprietarilor sau deținătorilor de bunuri imobile și definește elementele constitutive ale impozitului pe bunuri imobile, inclusiv scutirea în cauză.

Or, **o scutire generală și abstractă** care însoțește un impozit direct, precum cea stabilită de legea poloneză, **nu poate în principiu să fie considerată un ajutor de stat**. Astfel, întrucât se prezumă că aceasta este inerentă regimului fiscal „normal”, ea nu conferă, ca regulă generală, un avantaj selectiv.

Există însă două situații în care o asemenea scutire ar putea fi selectivă. Pe de o parte, atunci când această scutire

face parte dintr-un regim fiscal configurat potrivit unor parametri vădit discriminatorii. Pe de altă parte, atunci când condițiile stabilite de reglementarea relevantă pentru a beneficia de această scutire se raportează la una sau la mai multe caracteristici specifice ale întreprinderilor beneficiare, caracteristicile respective fiind indisociabil legate de natura acestor întreprinderi sau de cea a activităților lor, astfel încât întreprinderile menționate formează o categorie coerentă.

În speță, scutirea în cauză este acordată persoanelor impozabile cu condiția ca acestea să dețină printre altele un teren care face parte din infrastructura feroviară, care este pus la dispoziția operatorilor de transport feroviar. Sub rezerva verificării de către instanța națională, **această condiție nu pare, așadar, să fie legată nici în drept, nici în fapt de caracteristici specifice ale întreprinderilor care beneficiază de această scutire.** Aceasta nu pare să facă parte nici dintr-un regim fiscal configurat potrivit unor parametri vădit discriminatorii.

Astfel, această scutire pare să poată fi obținută de un grup eterogen de beneficiari, care cuprinde operatori fără caracter economic și întreprinderi de dimensiuni și din sectoare de activitate foarte diverse. **Faptul că numai întreprinderile care îndeplinesc condițiile unei scutiri pot beneficia de aceasta nu este suficient, în sine, pentru a o considera selectivă.**

În plus, scutirea menționată mai sus urmărește un obiectiv nu numai bugetar, ci și de mediu, care stimulează reabilitarea căilor de serviciu feroviar dezafectate și utilizarea acestui tip de transport. În cadrul autonomiei sale fiscale, un stat membru poate urmări în mod legitim, prin fiscalitatea directă, pe lângă un obiectiv pur bugetar, unul sau mai multe alte obiective care, dacă este cazul, constituie împreună obiectivul cadrului de referință relevant.

Cu toate acestea, în cazul în care instanța națională consideră că scutirea în cauză conferă un avantaj selectiv, ar trebui să se examineze în continuare dacă, având în vedere caracteristicile sale generale, aceasta denaturează sau amenință să denatureze concurența. Cu privire la acest aspect, Curtea subliniază că faptul de a degreva o întreprindere de costurile pe care ar fi trebuit în mod normal să le plătească, într-un sector economic care a făcut obiectul unei liberalizări la nivelul Uniunii, denaturează în principiu condițiile de concurență.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral și, dacă este cazul, rezumatul](#) hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Traian Moga ☎ (+352) 4303 3732.

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106.

Rămâneți conectați!

¹ Articolul 107 alineatul (1) TFUE.